

ירושלים וגילוי העצמי

1. נשיאת ראש מעל החשבון

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בְּאֵהָל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִי לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם לֵאמֹר: שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגֹּלְתָם: (במדבר א, א-ב)

2. להכיר את הערך שלך

הנה כבר ידוע שישראל נמשלו לכוכבים, המוציא במספר צבאם לכולם בשם יקרא, מרוב אונים ואמיץ כוח איש לא נעדר. ולהודיע את חשיבותם לפניו ית' שכולם משורש הקדושה... ש'או א'ת ר'אש: ותראה שיש כאן ב' פעמים "ראש", אחד בפירוש ואחד נרשם בר"ת ש'או א'ת ר'אש, לרמוז אל ה'ב' ראשים שהורמו כאחד, והם ראשה של השכינה הקדושה וראשם של ישראל, שהרי השכינה עצמה כבר נבנית בכל עשר ספיריה על ידי מעשה המשכן... ועל ידי המניין הקדוש הזה היו נדבקים בשלמות בשורשיהם העליונים המושרשים בקב"ה ושכינתיה. (הר.מ.ד. וואלי, על במדבר א, א)

3. כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים

אָךְ אֶת מִטָּה לְוִי לֹא תִפְקֹד וְאֶת רֹאשֵׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כְּדָאֵי הוּא לְגִיּוֹן שֶׁל מֶלֶךְ לְהִיּוֹת נִמְנָה לְבַדּוֹ. (במדבר א, מט, ורש"י שם)

4. בריאות הנפש וירושלים

בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָס: הֲרֹפֵא לְשִׁבְרוֹי לֵב וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְבוֹתָם: מוֹנֵה מִסְפָּר לְכּוֹכְבִים לְכָלֵם שְׁמוֹת יִקְרָא: (תהילים קמז, ב-ד)

5. עיר רי"ו שלם

יסוד התשובה הוא חשבוננו של עולם. שרשי החשבון הם למעלה מן החשבון, כמו שהתיאוריה של ערכי המספר עומדת היא למעלה מן המספר ופרטיו. ובשביל כך עיקר התשובה העליונה היא למעלה מן החשבון המפורט, והחשבון בא מתולדתה. ו"קופה של חשבונות" היתה דוקא למטה מירושלים, מפני שירושלים עצמה היא "משוש כל הארץ", מכון השמחה של אור התשובה העליונה. (אורות התשובה טז, א, הראי"ה קוק)

6. יש ששים ריבוא ישראל וכ"ב אלף לוויים

וצריך לומר כוונתו שגם הם היו משורש אותיות התורה אלא שאצילות האותיות היו בשני בחינות קודם שנאצלו כ"ב אותיות שהם שורש לכל התורה ואחר זה נכתבו אותיות אלו בתורה שבכתב ומה שאמרו על כלל ישראל שיניקת כל נשמה מאות אחת שבתורה הכוונה על אות אחת הכתובה בתורה ואילו שבת לוי היו מבחינת אותיות התורה שנאצלו בע"פ קודם כתיבתן וזה הכוונה שהיו מבחינת תורה שבע"פ הכוונה שהרי תורה שבע"פ נלמדת על ידי אותיות שאינם בני כתיבה וזה משורש הכ"ב אתון לפני שנעשו בחינה של אותיות כתובות כמ"ש בחז"ל אש שחורה על גבי אש לבנה אבל בתחילה הוא בבחינת אותיות פורחות באוויר. וזה מה שהובא בזה"ק ובאריז"ל כי אבא יסד ברתא שורש תורה שבע"פ מבחינת אבא ואילו אימא יסדא ברא שורש תורה שבכתב מבינה. ... ולבאר עניין יותר נראה דלפי מה שמתבאר בדברי האריז"ל בהשתלשלות האצילות הרי שבתחילת הדברים לא היו כלים שהם אותיות כלל אלא אורות בלבד והם אורות אוזן חוטם. אבל אורות פה באו בבחינת כלים אורות אמנם נקראים עקודים משום שעדיין עקודים כולם בכלי אחד ומבאר שם כי פה גי' ס"ג עם כ"ב אתון והכוונה בזה כי אורות אלו באו מבחינת ס"ג שהוא בינה אבל לא באו עדיין בציור שלם. ולדברינו יש לפרש הכוונה שהם בבחינת אותיות פורחות באוויר ולא בכתיבה ולכן נקרא זה עקודים שעדיין אין בהם פירוד תיבות ואותיות כמו בכתיבה שאז נעשה ביניהם פירוד. ומובן למה זה נקרא אורות הפה שהרי בפה יש חיתוך אותיות ובלי זה הם עדיין עקודים ולפי המבואר הכוונה שרק על ידי הדבור יכולים להתהוות תיבות ואותיות אבל כל עוד שלא יצאו לגילוי של דבור הם בחינת עקודים ואינם כמו אותיות של כתיבה שגם בלי דבור הם נפרדים זה מזזה ויש בהם אותיות ותיבות. ואחר זה ביציאת אורות העיניים יש כבר עשרה כלים נפרדים והכוונה שהם אותיות של כתיבה שעל ידי ראית העיניים רואים פירוד האותיות והתיבה. (בית גניז, במדבר, עמ' מג', הרב מ.ר. לוריא)